

facultatius que necessita una mutualitat, que sempre estaria en relació amb el nombre de mutualistes que la integren. A més, s'hauria de resoldre les tarifes de tota classe de serveis mèdics, d'una manera justa, procurant que els ingressos fossin iguals pel metge amb mutualitat o sense. Un internista, per exemple, fa una visita a un ciutadà no mutualista, i li cobra cinc pessetes d'honoraris: és igual que la faci a un ciutadà mutualista i que la mutualitat a la qual ell pertany li pagui el mateix.

Una incògnita hi ha. Estem els metges en condicions de portar a la pràctica una qüestió tan transcendental? Si tenim de jutjar per la història dels fets, la contesta seria molt concreta i dolorosa.

El Consell del Sindicat va intentar resoldre, en més d'una ocasió, problemes d'aquesta classe i, malgrat d'ésser la solució totalment satisfactòria pels companys, alguns no han fet honor a la paraula, desertant del lloc que els hi corresponia, essent causa d'un sorollós fracàs.

Professionalment, vivim en una atmosfera viciada. El camp qui pugui pren peu d'una manera escandalosa. Equivocadament creiem que els nostres organismes directius ho tenen de fer tot. Sabem fer molt bé el paper de crític. No som disciplinats. Els Consells directius han d'estudiar les qüestions en el seu aspecte social, i donar unes normes. Nosaltres tenim de complir-les.

Mentre l'esperit sindicat no estigui ben viu entre els metges, el present problema, com els altres, no trobarà mai una solució que salvi els interessos mèdics, en el seu doble aspecte moral i material.

Els problemes mèdics, del més petit al més complex, no esperem que els altres ens els resolguin, la feina és ben nostra. Si volem un èxit, tinguem en compte que el treball, el mateix que el triomf, no és obra solament dels representants del Consell en el partit judicial de Barcelona, sinó que tots, absolutament tots, tenim un deure i una missió a complir.

El problema hospitalari

Es una solució?

per

JORDI CANTO

QUI viu de cara a les realitats, qui estudia amb afany les crues lliçons de la vida de cada dia, no pot restar indiferent a aquest problema que a tots ens afecta i que no hi ha, ni hi haurà mai, ningú que pugui defugir-lo, ni molt menys afirmar seriosament que pot viure completament tranquil i sense la seva preocupació.

Hi ha qui ha dit—molt encertadament—que la cultura dels pobles pot justipreciar-se, més potser que per les diverses manifestacions de la ciència, de l'art i de la literatura, per la manifestació dels sentiments i generositats d'ordre humanitari que posseeixen la gent que els integra.

També així ho comprenem els metges que, si dificultats trobem a l'enfrontar-nos amb la na-

turalesa per a que ens obri les portes dels seus inacabables secrets, moltes més en solem trobar davant de problemes tan difícils de resoldre com el de l'hospitalització dels humils i caiguts en la lluita per la vida, que són els que més necessiten de l'empar que, tant en salut com en riqueses, els ha negat la dea Fortuna.

Es cosa pregonada als quatre vents i, per tant, que ningú no ignora que els homes, sense distinció de races i malgrat les idees i les fronteres, som tots germans.

Si, és cert. Tots som germans, però ¿per què, essent tots germans, als uns res els manca, ni temps per a les disbauxes, ni riqueses per a malgastar-les, ni vicis amb què denigrar-se i malme-